

SARIKIZ ANNE OLDU...

Zeki Sarıhan tarafından yazıldı.
Çarşamba, 06 Eylül 2017 07:13 -

İki oğlan sahibi olduğumuz halde, çok uğraşmış bir kız sahibi olamamıştık! Geçen yıl ekim sonlarında Anamur'dan tatilden dönmekte olan Ayhan ve Rahime bize güzel bir dişi kedi yavrusu getirdi. Böylece bizim de bir kızımız oldu. Onun eve nasıl alıştığını, kısa zamanda serpilip geliştiğini, mahallede nasıl kendine arkadaşlar bulduğunu ve gece yarısına kadar eve gelmediğini, hatta bazen geceyi bile dışarıda geçirdiğini "Kız Babası Olmak Ne Kadar Zormuş!" başlıklı bir yazımla paylaşmıştım. Onun gelmesi gecikince bizi bir telaş alıyor, sokağa çıkarak "Sarıkız, Sarıkız!" diye onu çağırıyor, gelmediği zaman gözümüze uyku girmiyordu... 2 Ağustos günü sabahleyin bir aylık tatile çıkacakken onu da götüreceğimizden akşamdan eve kapattık. Sabahleyin de dışarı kaçmasın diye kapıları açmadık. Yalnız ben evin üçüncü katında bir yazı paylaşmak için bilgisayara çıktım. Ortalık fırın gibi sıcak olduğundan sol taraftaki pencereyi açtım. Buradan da kaçamazdı herhalde!

İşim bitince o pencereyi de kapatıp salona indim. Yola çıkacağız. Sarıkız yok! Kaşla göz arasında nereye gitti bu yaramaz? Ara tara yok! Evin her köşe bucağını, dolap çekmecelerine varıncaya kadar didik ettik, yok! Demek tehlikeyi göze alıp bu yüksek balkon penceresinden atladı...

Yolculuğu ertelememiz mümkün değil. Yoksa üç kişilik uçak bileti yanacak! Çaresiz Sarıkız olmaksızın yola çıkmaya karar verdik. Fakat onun için aldığımız mama paketlerini komşuya bırakarak, Sarıkız'ı görürse bunları vermesini rica ettik. Bir de Sarıkız'ın istediği zaman eve girip çıkması için bodrumum kuş penceresini açık bıraktık. Buradan bodruma atlayabilir, oradan camlı balkona çıkabilir, hafif aralık bıraktığımız balkon kapsından da salona geçebilir ve evi istediği gibi kullanabilirdi. İçeriye de mama koyduk. O aç ve sefil kalırsa yediğimiz lokmalar boğazımıza takılırdı.

Tatil yerinden birkaç kez komşuya telefon ettik. Onu ara sıra görüyormuş ve mamasını veriyormuş. Fakat o da tatile gidince görevi sitenin kapıcısı devraldı.

20 gün sonra eşim, bir günlüğüne Ankara'ya geldi. Kapıyı açık gören Sarıkız, koşarak gelmiş. O geceyi eşimle birlikte geçirmiş, sabah olunca gene kendisini sokağa atmış. Bu arada eşim onun karnının şiş olduğunu fark etmiş! Sarıkız yoksa hamile mi idi? Bize torunlar mı verecekti? Biz dönmeden doğum yaparsa nerede doğuracaktı? Yavrularını besleyebilecek miydi?

3 Eylül öğleden sonra eve döndüğümüzde daha bavullarımızı açmadan ilk işimiz "Pisi pisi! Sarıkız, Sarıkız!" diyerek onu çağırma oldu. Evde değildi! Bir süre sonra kapıdan hızla girdi. Doğru mutfığa geçti ve mama kutusuna yöneldi. Verilenlerin hepsini yedi ve daha fazlasını da istedi. Ürkek, şaşkın bir hali vardı. Tedirginliği gözlerinden bile okunuyordu! Kendisini kucağımıza almaya izin verdi. Karnı boşalmıştı! Doğum yaptığı, yakın zamana kadar belli bile olmayan, tüyelerinin arasına gizlenmiş altı memeciğinin kıpkırmızı ortaya çıkmasından belliydi... Sevgili torunlarımız neredeydi acaba? Yoksa onları köpekler mi paralamıştı? Yavrularının yanına gidebilmesi için kapıları açarak evin içinde huzursuzca koşturan bu yeni anneyi serbest bıraktık. Nereye gittiğini izlemeye çalıştıksa da başaramadık. Gece yarısı kapılara çıkıp çağırırdıysak da bize yanıt vermedi.

TORUNLARIMIZI NASIL BULDUK?

Ertesi gün, onu mahallede sorup yerini bulmaya karar verdik. Sorduğumuz ilk komşu, "Bizim Bodruma girip çıkıyordu, bir bakalım" dedi. Bodrumun kapısı bozuk olduğundan kedinin girip çıkmasına elverişliydi.

Bir de ne görelim? Bodrumun kuytu bir köşesinde bizim Sarıkız kıvrılmış, yavrularını da koynuna almış, yarı bitkin bir halde yatıyor! Bebek odası olarak seçtiği yere el uzanamıyordu ve yer duvardan dökülmüş harçlarla doluydu!

Onunla konuştuk. Kendisini çok sevdiğimizi, eve gelmesini, orada daha rahat edeceğini

SARIKIZ ANNE OLDU...

Zeki Sarıhan tarafından yazıldı.
Çarşamba, 06 Eylül 2017 07:13 -

söyledik. Bize anlamsız gözlerle baktı! Bütün dikkati kımıl kımıl karnındaki memeye ulaşmaya çalışan gözleri açılma mış bebeklerindeydi.

Onları orada öylece bıraktık. Nasılsa kendisi eve uğrayacaktı. Nitekim, iki saat sonra eve mama yemeğe geldi. Hemen kapı ve pencereleri kapatıp eve hapsettik. Onun yavru iken bize getirildiği sepeti ve bir faraş aldım. O bodruma indim. Bebekleri, kolumun uzanabileceği yere kadar süpürüp teker teker sepete koydum. Eve getirip salonun kuytu bir köşesine, sepetten elma boşaltır gibi boşalttım. Sonra Sarıkız'ı yanlarına götürüp bıraktım.

Onları, bir kadının bebeğini koklaması gibi kokladı, hemen memelerine ulaşabilecekleri bir biçimde yanlarına yattı. Beş sevimli bebek de kâh birbirlerinin üstüne çıkarak, kâh memeyi analarının başka yerlerinde arayarak süte ulaşmaya çalışıyorlardı. Evrimin bu mucizesinden uzun süre gözümü alamayarak bu yazıyı yazmaya çıktım.

Sarıkız'la yavrularının bağına gördükçe, bu bebeklerin babalarını merak ettim. Şimdi onlar kim bilir nerelerde sorumsuzca dolaşıyorlardı! Biz erkeklerin yaptığı gibi...

Ey insanoğlu, şu duruma bakın ve hiç değilse kadınlarınıza olan saygınız artsın. (4 Eylül 2017)